

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **B.Sc. J. K.**, zast. advokátem JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, se sídlem AK Národní 25, Praha 1, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, Na Popelce 2/16, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2004, č. j. 11 Ca 38/2004 – 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se stěžovatel (dříve žalobce) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2003, č. j. 4755/2003-NBÚ/07/R, kterým ředitel žalovaného změnil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2003, č. j. 1657/2003-NBÚ/80 tak, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 120 000 Kč za porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností, tak, jak jsou konkretizovány v ust. § 26 odst. 3 a 5 vyhl. č. 224/1998 Sb., čehož se stěžovatel dopustil tím, že v rámci výkonu funkce ministra zahraničních věcí v blíže nezjištěné době v letech 2000-2002 protiprávně skartoval originály utajovaných písemností.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, spočívající ve vadách řízení a namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Důvody spatřuje především v tom, že rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí soudu znamenají porušení čl. 27 odst. 3 Ústavy ČR, neboť stěžovatel je poslancem Poslanecké sněmovny ČR; podle cit. článku za přestupky poslanec nebo senátor podléhá disciplinární pravomoci komory, jejíž je členem. Čl. 27 odst. 3 Ústavy se vztahuje na jakékoliv stíhatelné činy, kterých se dopustí poslanec a za které je možno ho stíhat, tedy i za správní delikty. Navíc v tomto případě se nejedná o jiný správní delikt, jak tvrdí žalovaný, ale o přestupek; jiného správního deliktu se totiž může dopustit pouze právnická osoba. Stěžovatel uvádí, že dne 24. 4. 2003 mu bylo oznámeno zahájení správního řízení o správním deliktu, kterého se měl dopustit porušením povinností stanovených v § 2 odst. 5 a § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 148/1998 Sb., a dále porušení povinností stanovené v § 26 odst. 5 vyhl. NBÚ č. 244/1998. Tvrzené porušení povinností spočívalo v tom, že v letech 2000-2002 stěžovatel převzal a po prostudování skartoval celkem 167 utajovaných písemností. Ke skutkovému stavu uvádí stěžovatel, že dne 13. 7. 2002, kdy MZV opouštěl, podepsal skartační protokol, obsahující 167 kusu utajovaných písemností, tyto písemnosti měl v úmyslu v nejbližší době skartovat. Následně však byl upozorněn tehdejší bezpečnostním ředitelem na povinnost navracet veškeré utajované písemnosti zpět na tajnou spisovnu MZV a neskartovat je s ohledem na skartační řád MZV. Převážnou většinu písemností stěžovatel vrátil, kromě těch, u nichž již došlo ke skartaci. Své jednání, pokud jde o nedodržení způsobu stanoveného skartačním řádem a vyhodnocení této skutečnosti jako porušení povinností stanovených v § 2 odst. 5 a § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 148/1998 Sb. a v § 26 odst. 5 vyhl. č. 244/1998 Sb. nepovažuje stěžovatel za správné, vzhledem k tomu, že toto jednání nelze považovat za porušení zákona. České republice tímto jednáním nemohla prokazatelně vzniknout žádná újma, neboť se nejednalo o exkluzivní dokumenty, ale jen o dočasně utajované informace, vztahující se k provozu MZV a zastupitelských úřadů, které má k dispozici v dalších výtiscích rovněž více než desítka osob z užšího vedení MZV (povinných adresátů). Stěžovatel se tak v žádném případě skartováním jedné z kopií utajovaných písemností nemohl dopustit neoprávněného nakládání s utajovanou skutečností, spočívající v jejím zničení nebo znehodnocení. Stěžovatel byl v oznámení o zahájení řízení poučen, že se má právo před vydáním rozhodnutí písemně vyjádřit ke všem skutečnostem a důkazům o nich, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout důkazy nebo jejich doplnění, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto oznámení. Ust. § 33 zákona č. 71/1967 Sb., dle kterého bylo postupováno, však nestanoví pro úkony účastníka žádné omezení lhůtou 15 dnů. Poučení žalovaného proto považuje stěžovatel za nesprávné. Dále stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle popisuje, že v souvislosti s tímto případem MZV rozhodlo o zániku určení k seznamování se s utajovanými skutečnostmi, přičemž tak učinilo bez právního důvodu; tato skutečnost však nikterak nesouvisí s uložením pokuty, o něž se v projednávané věci jedná. Stěžovatel rovněž uvádí, že z jeho strany bylo učiněno již opatření k nápravě v souladu s ust. § 70 zákona, spočívající v tom, že k výzvě o navrácení spisů, tak učinil ve fakticky možném rozsahu. Neodpovídá rovněž pravdě tvrzení žalovaného, že se jednalo o originály utajovaných písemností. Většina utajovaných písemností měla větší počet adresátů, jeden z nich byl tzv. gesčníc a odpovídal za to, že ostatní adresáti dostali uvedené texty. Ani jeden z uvedených dokumentů neuvádí stěžovatele jako gesčního adresáta. Takovýchto dokumentů bylo velmi málo, byly adresovány „pouze pro ministra“ a podléhaly vysokému stupni utajení. Žádný z nich nebyl skartován a není uveden na žádném ze seznamů, o nichž rozhodnutí hovoří. Není pravdou, že stěžovatel měl originály písemností, tyto měli pouze gestoři, stěžovatel měl pouze kopie, které měli i další úředníci MZV. Postup, který stěžovatel při skartaci učinil, byl běžnou praxí (takto byla zaškolená i tehdejší

sekretářka), nedostalo se mu také nikdy žádného upozornění, že jde o praxi, která je v rozporu se skartačním řádem. Stěžovatel dále namítá v souvislosti s bezpečnostním pohovorem ze dne 26. 6. 2003, že byl zkrácen na právu na právní pomoc, když byla v řízení odepřena možnost nahlížet do spisu jeho právnímu zástupci, rovněž mu nebyly doručovány písemnosti, ale tyto byly doručovány pouze stěžovateli. Nesouhlasí s konstatováním NBÚ, že se úřad nedopustil žádného porušení předpisů, přitom uvádí, že řízení ve věci bezpečnostní prověrky je řízením odlišným od správního řízení zahájeného v věci pokuty v dubnu 2003. Stěžovatel dále namítá, že NBÚ provedl na MZV několikrát hloubkovou kontrolu zacházení s utajovanými skutečnostmi a dokumenty a nikdy neshledalo žádné porušení ani vnitřních směrnic. Kdyby tedy stěžovatel porušoval předpisy, měl být úřadem na tuto skutečnost upozorněn. Provedenými kontrolami tak naopak bylo potvrzeno, že postup stěžovatele při skartaci je v pořádku. V rozhodnutí ředitele NBÚ ze dne 16. 12. 2003 je odmítnut stěžovatelův odkaz na provedenou hloubkovou kontrolu poukazem na protokol z kontroly NBÚ z dubna 2000, aniž však sděluje, jaké nedostatky byly zjištěny. Pokud by však kontrola v kabinetu ministra nedostatky zjistila, nepochybně by musel být o tom stěžovatel informován. K porušení postupu při skartaci stěžovatel uvádí, že mu byl předložen skartační řád sice k podepsání, avšak bez toho, aby ho jakkoli prostudoval a nebyl také nikdy nikým vyrozuměn, že běžná praxe kabinetu ministra je s tímto řádem v rozporu. Stěžovatel namítá, že nebyl seznámen s předpisy upravujícími nakládání s utajovanými listinami; tuto povinnost neměl vůči němu ani bezpečnostní ředitel, neboť stěžovatel byl vůči němu ve vztahu nadřízenosti a těžko lze požadovat na podřízeném, aby seznamoval svého nadřízeného s jeho povinnostmi, ukládal mu úkoly a tyto kontroloval. Partnerem vůči stěžovateli z tohoto pohledu byl Úřad vlády, jeho povinností bylo stěžovatele s utajovanými skutečnostmi seznámit, o čemž měl být sepsán protokol; nic takového stěžovatel však nepodepsal. Zákon dle mínění stěžovatele sice neobsahuje žádné ustanovení, které by zprošťovalo osoby určené ze zákona povinnosti dodržování ochrany utajovaných skutečností, na druhé straně je nejprve třeba tyto osoby se způsobem utajování seznámit. Samotná skutečnost, že příslušné státní orgány prováděly šetření na MZV ještě neznamená, že by k nějakému prokazatelnému porušení povinností ministra ze strany stěžovatele došlo. Stěžovatel poukazuje na to, že zmiňovaný přestupek nemohl projednávat správní orgán, neboť tomuto nepřísluší projednávat přestupek poslance. Stěžovatel s ohledem na výše uvedené požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje shodně jako v žalobě, přitom nesděluje žádné dosud neprojednané skutečnosti, na něž by buď správní orgán nebo poté soud nereagovaly. Nad rámec projednávané věci poukazuje stěžovatel na okolnosti, za nichž došlo k zániku jeho určení pro seznamování se s utajovanými skutečnostmi; přitom tato skutečnost s věcí nikterak nesouvisí a není zřejmá jakákoli souvislost mezi napadeným rozsudkem soudu a úkonem statutárního orgánu stran zániku určení. Právo seznamovat se s utajovanými skutečnostmi zůstalo stěžovateli zachováno v rozsahu jeho poslaneckého mandátu podle § 42 zákona č. 148/1998 Sb. Stejně tak žalovaný považuje kasační stížnost v části týkající se bezpečnostního pohovoru za zcela bezpředmětnou v souvislosti s projednávanou věcí, tj. uložením pokuty. Bezpečnostní pohovor je úkon prováděný při bezpečnostní prověrce navrhované osoby (§ 30 cit. zákona) a nemá žádnou souvislost s řízením o pokutě. Napadá-li žalobce neústavnost toho, že jeho právnímu zástupci nebylo umožněno seznámit se s obsahem bezpečnostního spisu vedeného při bezpečnostní prověrce J. K., pojednává o postupu přímo upraveném v § 44 cit. zákona. Postup bezpečnostního úřadu při bezpečnostní prověrce stěžovatele je předmětem jiného řízení, proto jakékoli další vyjádření k bezpečnostní prověrce považuje žalovaný za nadbytečné ve sporu, který se týká uložení pokuty za spáchaný správní

delikt. Námitky stěžovatele, že jako poslanec PS Parlamentu ČR nemůže být správním orgánem postížen za spáchaný přestupek, jsou sice obecně správné, ovšem uložení pokuty dle cit. zákona není postihem za přestupek. Touto otázkou se soud podrobně zabýval a v odůvodnění rozhodnutí náležitě vyložil. V případě stěžovatele se jednalo o jiný správní delikt, přitom je zásadní rozdíl mezi přestupkem v zákoně vymezeným a jiným správním deliktem, který je popsán v předmětném zákoně, ostatně jako i v celé řadě dalších zákonů. Argumentace stěžovatele o tom že nebyl seznámen se správným postupem při nakládání s utajovanými skutečnostmi žalovaný popírá s poukazem na to, že stěžovatel jakožto ministr zahraničních věcí osobně podepsal vnitřní předpisy tohoto ministerstva upravující nakládání s utajovanými písemnostmi, navíc nakládání s utajovanými písemnostmi je upraveno právním předpisem, který je obecně závazný pro všechny bez toho, aniž by k jeho dodržování bylo nutné jakékoliv zvláštní poučování. Žalovaný se neztotožňuje s názorem stěžovatele o tom, že on sám skartoval dokumenty, které nebyly „exkluzivní“, a proto k žádnému porušení zákona nedošlo. Zákon ani vyhláška, dle kterých bylo postupováno, nerozlišují žádné „exkluzivní“ a „neexkluzivní“ utajované písemnosti. Žalovaný má za to, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu I. instance v rozsahu stížnostních námitek a vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti; neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že věc, o kterou se v předmětném řízení jedná, je uložení pokuty za porušení povinností vyplývajících z ust. § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností ve spojení s ust. § 26 odst. 3 a 5 vyhl. č. 244/1998 Sb. (cit. zákon byl zrušen k 1. 1. 2006, k témuž datu účinný zák. č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti). Předmětem soudního přezkumu tak mohly být pouze skutečnosti týkající se posouzení jednání stěžovatele, kterého se dopustil dle tehdy platných právních předpisů, tedy namítané protiprávní skartace utajovaných písemností, nikoli okolností jiných, stěžovatelem uváděných. Nepřísluší soudu proto v tomto řízení posuzovat okolnosti týkající se skutečností rozhodných pro závěry učiněné žalovaným stran bezpečnostní prověrky, neboť v této věci bylo vedeno zcela samostatné řízení; stejně tak je tomu i ohledně tvrzených souvislostí s rozhodnutím o zrušení jeho určení.

Zásadní námitkou, s níž bylo třeba se především vypořádat, je tvrzená nezákonnost v postupu žalovaného, neboť ten nebyl, dle tvrzení stěžovatele, oprávněn přestupek stěžovatele projednat. Stěžovatel namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení ust. čl. 27 odst. 3 Ústavy, který výslovně stanoví, že za přestupky poslanec nebo senátor podléhá jen disciplinární pravomoci komory, jejímž je členem. Uvedené ustanovení se dle stěžovatele vztahuje na jakékoli stíhatelné činy, kterých se poslanec dopustí, rovněž tedy i na jiné správní delikty. Navíc stěžovatel tvrdí, že v daném případě se nejednalo o jiný správní delikt, ale o přestupek, neboť správního deliktu se může dopustit pouze právnická osoba.

Při zodpovězení otázky, zda poslance nebo senátora lze stíhat za správní delikt, Nejvyšší správní soud vycházel z následujícího:

Podle ust. čl. 27 odst. 3 Ústavy České republiky poslanec nebo senátor za přestupky podléhá jen disciplinární pravomoci komory, jejímž je členem, pokud zákon nestanoví jinak.

Tak tomu je např. v ust. § 9 odst. 3 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že podle tohoto zákona se projednávají přestupky, kterých se dopustili poslanci a senátoři, pokud nepožádají orgán příslušný k projednání přestupku v disciplinárním řízení podle zvláštního předpisu. Tímto zvláštním předpisem je zákon. č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, který v ust. § 13 odst. 3 stanoví, že disciplinární řízení se zavede také proti poslanci, který se dopustí přestupku a požádá orgán příslušný k projednání přestupku o projednání v disciplinárním řízení.

Pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného je především nutno určit, zda jednání, kterého se stěžovatel dopustil, bylo přestupkem. Z výše uvedeného je zřejmé, že by byla dána exempce z pravomoci správního orgánu (nejednalo li by se o postup dle § 9 odst. 3 zák. č. 200/1990 Sb.), anebo se jednalo o jiný správní delikt.

Zákon o přestupcích řeší vztah přestupku, trestného činu a ostatních správních deliktů tak, aby byla vyloučena možnost dvojího postihu za jeden a týž čin. Pojem přestupku je proto vymezen pozitivně i negativně. Přestupkem podle ust. § 1 zák. č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů, je zaviněné jednání, které porušuje anebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek označeno v tomto nebo jiném zákoně, a nejde-li o trestný čin nebo jiný správní delikt, který je postižitelný podle jiných právních předpisů. Zatímco kodifikaci převážné části skutkových podstat přestupků lze nalézt právě v citovaném zákoně, přitom nelze vyloučit i skutkové podstaty jiné obsažené i v dalších zákonech (např. ust. § 105 zák. č. 50/1976 Sb., stavební zákon stanoví přestupky občanů proti stavebnímu řádu), skutkové podstaty jiných správních deliktů nedoznaly komplexní kodifikace v jednom zákoně, ale jsou obsaženy ve značném množství zákonů z jednotlivých oblastí a úseků veřejné správy. Nutno podotknout, že taková kodifikace s ohledem na rozsah oblastí veřejné správy, jakož i na nutnost reagovat pružně na měnící se společenské podmínky v jednotlivých oblastech by byla problematická. Zatímco přestupek ale i trestný čin jsou v zákoně jednoznačně vymezeny a definovány, žádný zákon neobsahuje jednotnou definici správního deliktu; jedná se tak o jeden z druhů deliktů, který není nikde v zákoně definován. Nauka správního práva tento pojem používá jako souhrnný pojem zahrnující jednotlivé druhy správních deliktů, které se vyskytují v platné právní úpravě. Z uvedeného je nutno dovodit, že pod jiný správní delikt je třeba zahrnout jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za které ukládá správní orgán k tomu příslušný trest.

Jednání, kterého se stěžovatel dopustil, s ohledem na výše uvedené, by mohlo být přestupkem pouze v případě, označoval-li by ho takto výslovně zákon – v daném případě zák. č. 148/1998 Sb. Ten však tak nečinil.

Podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) cit. zákona byla určená osoba povinna dodržovat ochranu utajovaných skutečností; není sporu o tom, že stěžovatel byl ve smyslu ust. § 43 odst. 1 písm. d) cit. zákona z titulu výkonu své funkce osobou určenou, svědčila mu proto beze zbytku tato zákonná povinnost.

Podle ust. § 2 odst. 4 cit. zákona se přitom dodržováním ochrany utajovaných skutečností rozumí povinnost zachovávat mlčenlivost a dodržovat ostatní povinnosti stanovené tímto zákonem a v jeho mezích.

Ve smyslu vyhl. NBÚ č. 244/1998 Sb. dodržováním ochrany utajovaných skutečností je nutno rozumět jejich předávání, odesílání, přepravu, přenášení, ukládání, výpůjčku,

zabezpečení i vyřazení utajovaných písemností. Konkrétně ust. § 26 stanoví postup při vyřazování utajené písemnosti.

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR je soud při rozhodování vázán zákonem. Je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Rozhodoval-li by soud podle podzákoného předpisu vydaného v rozporu se zákonem, byla by pak jeho vázanost zákonem popřena. Proto jde o povinnost, nikoli pouze o oprávnění soudu tento soulad posoudit, proto Nejvyšší správní soud v řízení rovněž zjišťoval, byl-li v rozhodné době podzákonný předpis součástí práva.

Ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přikazují všem státním orgánům, aby vykonávaly svou moc jen v mezích stanovených zákonem. Proto podzákoný předpis, který byl vydán v rozporu se zákonem nebo jehož obsah je v rozporu se zákonem, se nemůže považovat za právo. V této souvislosti je nutno chápat čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR o vázanosti soudu zákonem. Z těchto úvah Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování předmětných ustanovení cit. vyhlášky, které konkretizovaly obecně stanovenou povinnost v ust. § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 148/1998 Sb.; dospěl přitom k závěru, že tato vyhláška jako podzákoný předpis byla vydána na základě výslovného zákonného zmocnění obsaženého v ust. § 6 odst. 5 a ust. § 48 odst. 2 zákona, zákonné ustanovení vykládá v jeho mezích způsobem transparentním, který nemění jeho smysl, resp. nezakládá zcela jinou skutkovou podstatu, než činí zákon, a proto byla součástí práva.

Za porušení povinností stanovených cit. zákonem lze podle ust. § 70 odst. 1 písm. b) uložit určené osobě podle § 42 nebo § 43 písm. b) a ž f) pokutu až do výše 500 000 Kč.

Zákon, dle kterého bylo v řízení postupováno, nekvalifikuje stěžovatelem vytýkané porušení zákona jako přestupek, nelze proto protiprávní jednání stěžovatele posoudit jako přestupek s možnými dopady ve smyslu čl. 27 odst. 3 Ústavy, ale ani akceptovat stěžovatelem uplatněný extenzivní výklad daného ustanovení, když se domnívá, že je nutno jej vtáhnout na jakékoli trestní stíhání, tedy i na správní delikt. Takový postup by byl možný za situace, pokud by zákonodárce užil legislativní zkratky pro veškeré správní delikty, resp. trestné činy. Za situace, kdy však termín přestupek a jiný správní delikt na jiném místě Ústava výslovně rozlišuje, taková úvaha nemůže obstát (viz čl. 65 odst. 1: „prezidenta republiky nelze zadržet, trestně stíhat ani stíhat pro přestupek nebo jiný správní delikt.“). Vylučuje-li čl. 27 odst. 3 Ústavy k disciplinárnímu řízení poslance nebo senátora přestupky a nečiní tak výslovně i pro případy jiných správních deliktů, nelze toto ustanovení vykládat extenzivně tak, že se vztahuje na jakékoli delikty. Stěžovatel se rovněž mylí, domnívá-li se, že jako fyzická osoba se mohl dopustit pouze přestupku, nikoli správního deliktu, který může spáchat pouze osoba právnická. Uvedená teorie nemá oporu v zákoně a není zřejmé z čeho tak stěžovatel dovozuje. Přestupku se může dopustit pouze osoba fyzická a nikoli osoba právnická, neboť nelze hovořit o vlastní vůli právnické osoby jako celku; jde vždy o jednání fyzických osob, jejichž jednání se právnické osobě přičítá. Protože je odpovědnost za přestupek založena na principu osobní a individuální odpovědnosti, může být pachatelem jen fyzická osoba. Nelze však v této souvislosti dovozovat *a contrario*, že pachatelem jiného správního deliktu může být pouze právnická osoba, nikoli osoba fyzická. Subjektem jiného správního deliktu může být obecně jak fyzická osoba, např. podnikatel, popř. osoba se speciálním postavením (jiným správním deliktem je tak např. protiprávní jednání dle zákona o účetnictví, zákona o živnostenském podnikání, zákona o loteriích, apod.), tak i osoba právnická. V případě přestupku je nezbytným předpokladem existence zavinění v jakékoli formě, v případě

správního deliktu tomu tak zpravidla není, je založena objektivní odpovědnost s možnými případy *exculpace*.

V otázce namítaného porušení čl. 27 odst. 3 Ústavy ze strany žalovaného dospěl Nejvyšší správní soud ke stejnému právnímu závěru, jaký učinil Městský soud v Praze, který v odůvodnění svého rozsudku náležitě vysvětlil povahu protiprávního jednání stěžovatele, tak i obsah a právní dopady čl. 27 odst. 3 Ústavy.

Co se týče naplnění skutkové podstaty správního deliktu spočívající v porušení zákonem stanovené povinnosti, která stěžovatele v rozhodné době stíhala, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaný jím užitou právní kvalifikaci, jak ve vztahu k naplnění skutkové podstaty porušení zákona i podzákoného předpisu, jež bylo žalobci vytknuto, tak co do výše pokuty za takové protiprávní jednání, opřel o skutkový stav, který řádně zjišťoval a ve svém rozhodnutí odůvodnil. Ostatně stěžovatel není ve sporu, že předmětné dokumenty, resp. jejich část znehodnotil způsobem, který byl v rozporu se zákonem; tuto skutečnost nepopírá, naopak sám ji potvrzuje. Jeho námitky tak nesměřují do nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť je nepochybné, že byl osobou určenou, které povinnost dodržovat ochranu utajovaných skutečností svědčila, rovněž tak je prokázáno, že předmětné písemnosti skartoval postupem, který je v rozporu se zákonem. Stěžovatel namítá pouze skutečnosti, resp. exculpační důvody k popření své odpovědnosti za vzniklé protiprávní jednání. Exculpace přichází v úvahu pouze u odpovědnosti založené na presumovaném zavinění; o takovou odpovědnost se však v projednávané věci nejednalo. Námitky stěžovatele stran zjištění předchozích kontrol, stran předchozí praxe ministerstva, stejně tak i ohledně jeho nepoučení se skartačním řádem, jsou tak dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedůvodné.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shledal rozsudek Městského soudu v Praze v souladu se zákonem. Soud se řádně zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatele relevantními k projednávané věci, řádně své úvahy a závěry odůvodnil a shledal jeho rozhodnutí srozumitelným.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto jí postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, náhradu nákladů však neuplatnil, resp. mu tyto nevznikly, proto soud rozhodl, jak ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu